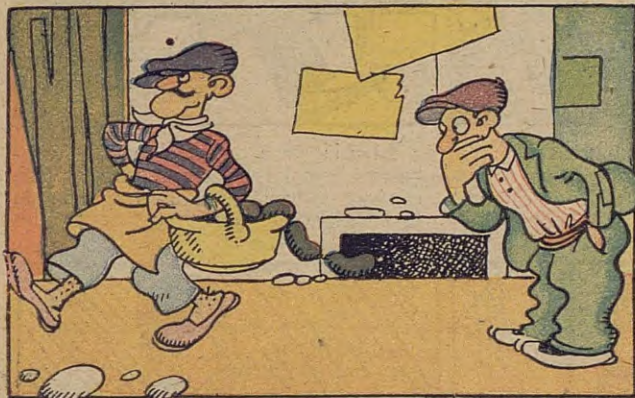

WPROLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

Bona excusa

Veu passà un cansalader i molta gana li ve.

No fa les coses a mitges i estira un rest de salsitxes.

Tothom l'empaita cridant

i els xicots apedregant.

Diu al guàrdia, amb veu vibrant: —Aparti's, que estem filmant.

Com que el guàrdia s'ho cregué, un dinà esplèndid va fer.

Amb la mateixa moneda

El marquès de la Sangonera s'està vestint per anar a fer una visita de compromís. Té hora donada i no és cosa de quedar malament.

Truca el timbre i diu al seu criat: —Bertran: Porta'm les sabates rosses que són dintre l'armari de la cambra de bany.

El criat va a cercar el parell de sabates rosses i les porta al marquès, tot cantant en veu baixa un fragment de la «Marina».

—I ara!— diu el marquès—. ¿Com és que em portes les sabates tan brutes? —Oh!—s'excusa el criat—. Com que plou, al cap d'una hora de portar-les ja les tornaria a tenir brutes.

—Està bé—fa per tota resposta el marquès de la Sangonera, i agafant el barret i el paraigua, surt al carrer.

—Efectivament, plou que és un gust. Però això no és cap motiu perquè aquest xicot no em netegés les sabates. Ja trobaré ocasió de donar-li una lliçoneta...!

—Caram! La cuina tancada i el senyor marquès s'ha emportat les claus! Ara sí que l'he feta bona! No podré esmorzar!

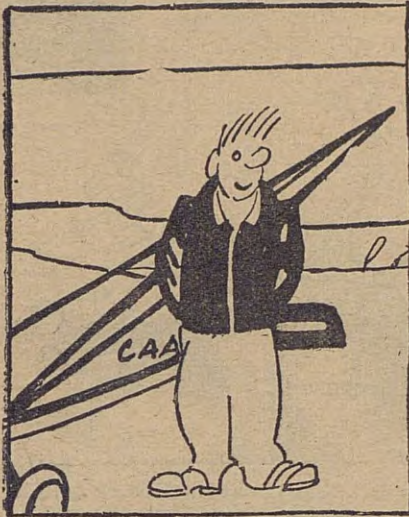

—Encara el veig. Si corro una mica, potser l'atraparé. Verge Santa i com plou...!

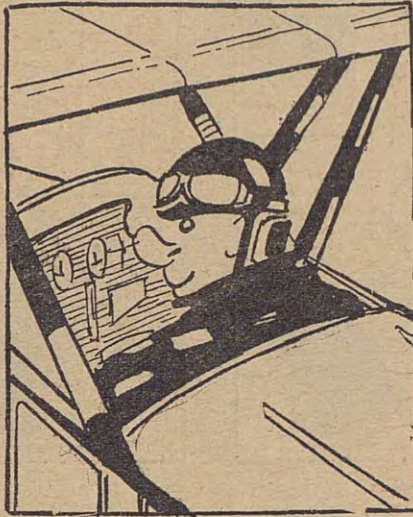

—Senyor marquès: ¿Que em farà el favor de donar-me les claus, que la cuina està tancada i no podria esmorzar? —Oh! Tant-se-val! Després de dues hores d'haver esmorzat, ja tornaries a tenir gana.

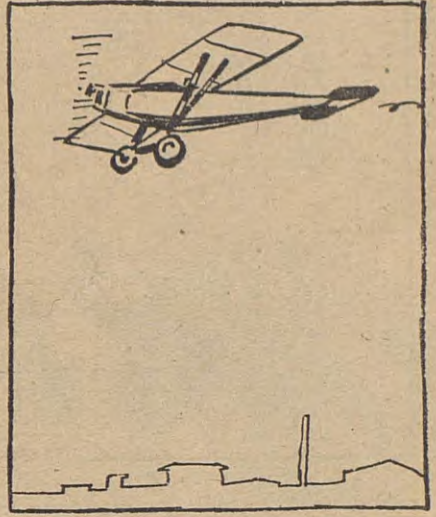
Un rècord original

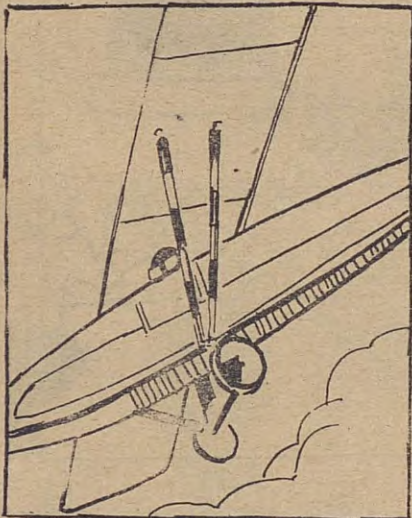
L'aviador Volapoc vol batre el rècord d'alçada...

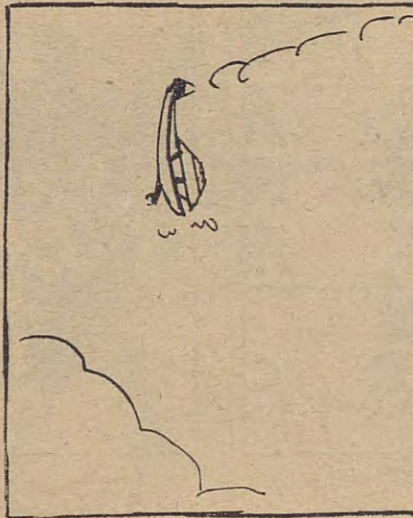
o de distància, o de duració, pel cas és igual.

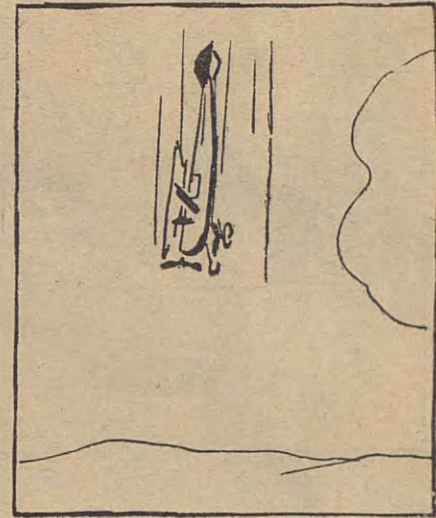
Se'n puja a l'aeroplà i es posa a volar.

Al cap d'una estona el motor fa figa.

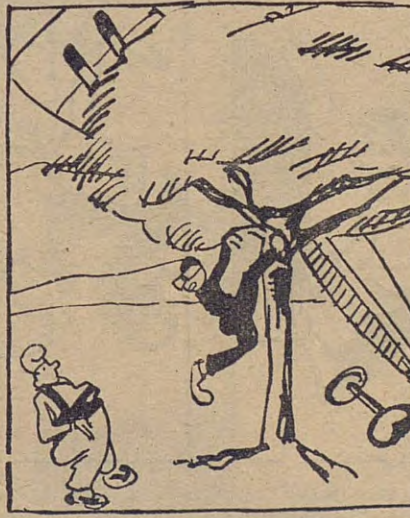
L'aparell davalla vertiginosament, i

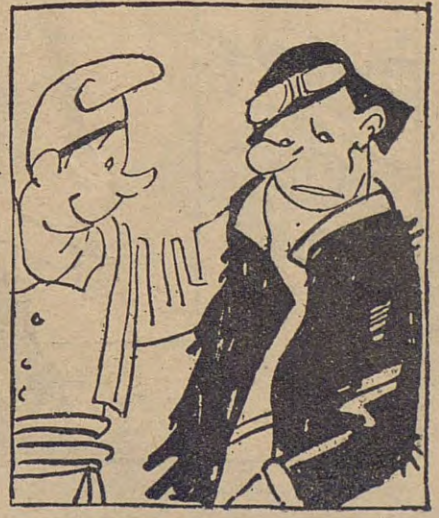
bona sort té de caure dalt d'un arbre molt tofut que li fa de coixí.

Baixant de l'arbre, diu, tot desconsolat, a un pagès que se'l mira:

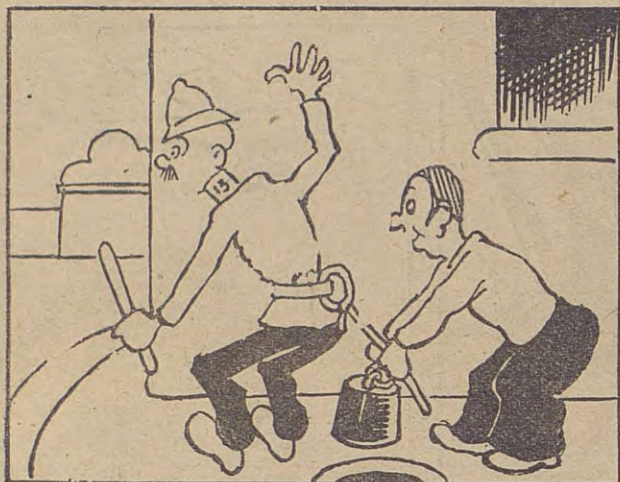

—Ves, pobre de mi, volia batre un rècord i no he pogut!— Sí, home!— respon el pagès.

—Heu batut el rècord de baixar d'un arbre sense haver-hi pujat. Sou el primer que ho ha fet!

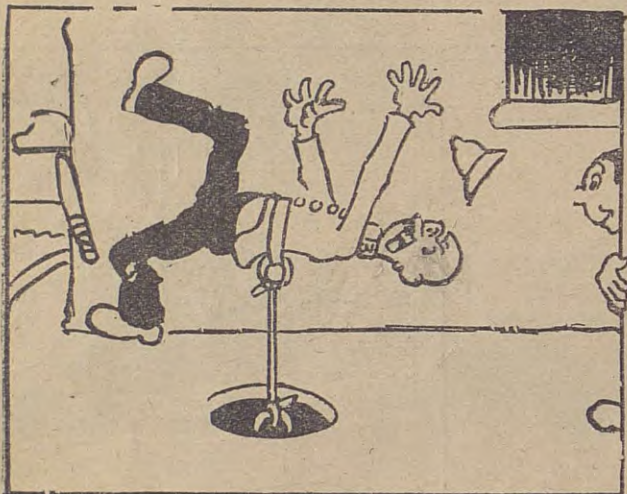
No feu cap broma pesada, que us pot sortir molt cara

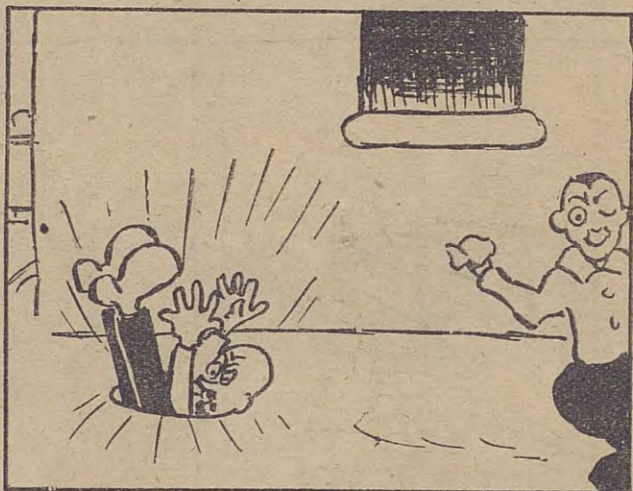
Un «poli» del gremi dels de la porra està vigilant amb molta atenció si pot caçar un malfactor que ja fa dies ronda per aquells indrets.

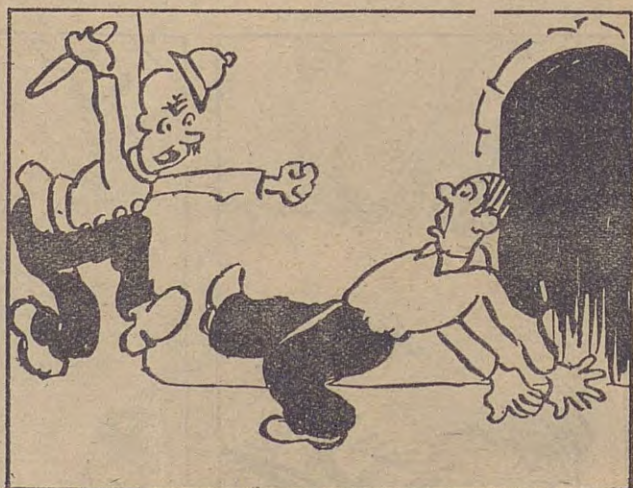
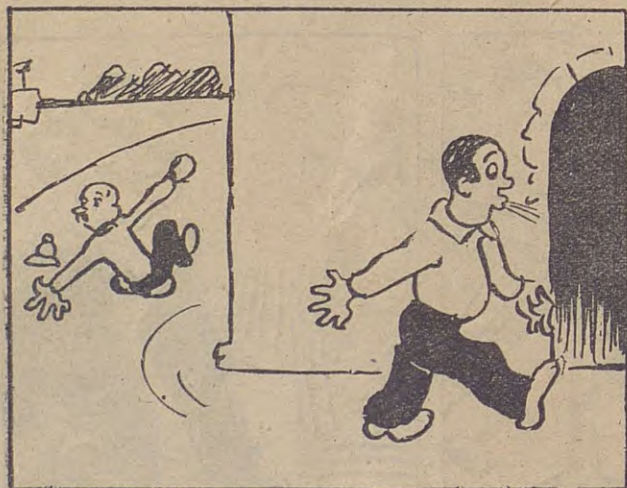
En «Cunito», que és el xicot més entremaliat del barri, s'aprofita de la distracció del guàrdia per lligar-li una corda al cinturó i a l'altre extrem un pes...

i el deixa caure pel forat de la claveguera; calculeu quin ensurt el pobre guàrdia en sentir-se que una força estranya l'empeny cap avall sense poder aturar-se.

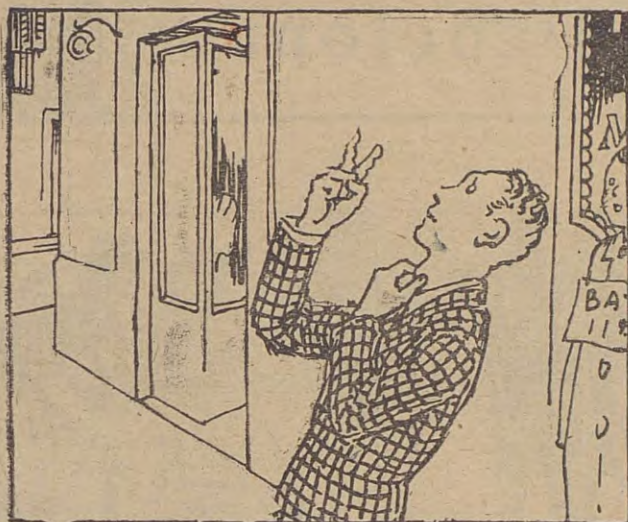
I al mateix temps rep una trompada al clatell, de pronòstic reservat, que li fa veure tot el sistema planetari en ple dia. Res, que en «Cunito» en va sortir amb la seva: donar-li un bon ensurt.

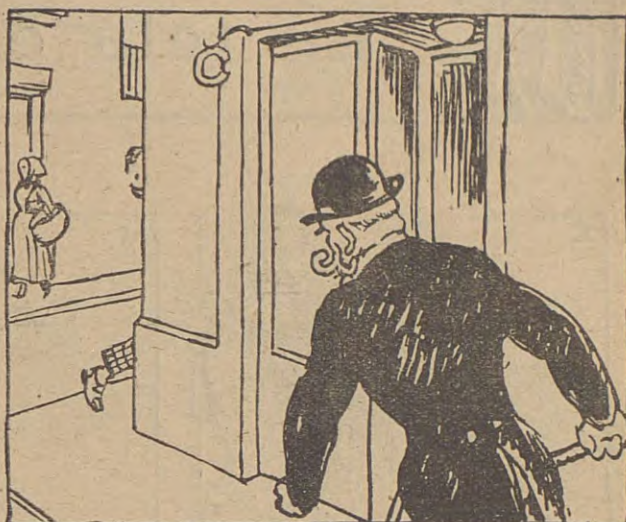
Però el xicot no comptava amb el que passaria després i és que l'urbà, un cop passats els efectes de la trompada i de l'esglai, surt disposat a fer pagar cara la broma pesada que li havien fet, i veient en «Cunito» amb «aires» de despistar, el reconeix com a l'únic autor de la malifeta.

I amb quatre salts l'aconsegueix i li dona una pallissa d'aquelles que et queden blaus per sempre més, i se l'emporta per una temporada a la «sombra» per veure si li passen les ganes de tornar a molestar mai més a ningú.

Les Històries de l'oncle Joan

Es, realment, lamentable tenir promesa i no poder entrar a la casa perquè algú de la família s'oposi a les vostres relacions. Us veieu reduït a la telegrafia digital.

I encara interrompuda sovint pel pas d'un terrible pare, en el cas present un ferreny senyor, que havia tractat amb negres, amb un geni com una pólvora.

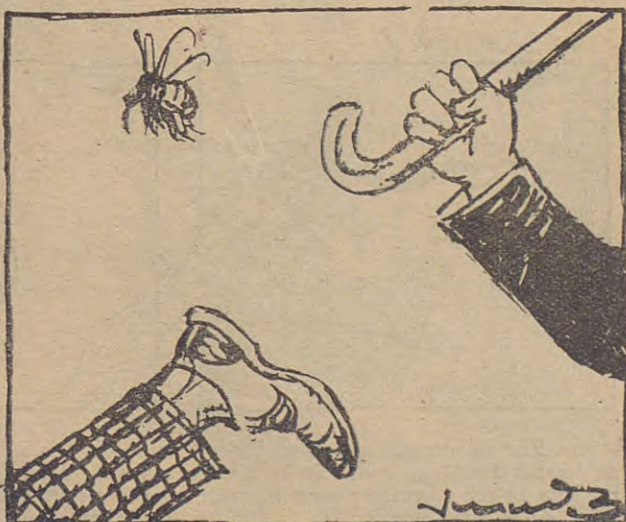
El que estima, però, totes se les pensa: El del nostre conte es va fer amic de l'amo d'una sastreria que hi havia davant de la casa de la seva promesa.

I l'hauríeu vist, des d'aleshores, fent de maniquí, sense més precaució que estar-se quiet mentre passava el terrible negrer.

Un dia, però, una terrible mosca vivonera va tirar-ho tot a rodar, va descobrir-se la trampa...

...i la cosa va acabar a garrotades, com diuen que va acabar el cèlebre rosari de l'aurora.

La tela de Penèlope

X
Mentre Ulisses vagava per les mars durant tants anys, a casa seva la seva muller Penèlope l'esperava amb impaciència, vetllant per llur fill Telèmac, que era ja un galan minyó.

XI
Però, com passaren els anys i ja tots els herois de Troia havien anat tornant, sense que ningú sapigués res d'Ulisses, començà a córrer la veu que aquest ja no tornaria mai més.

XII
Llavors, els principals barons d'Itaca i de les illes veïnes, ambicionant les riqueses i la corona del rei absent, començaren a voltar a la suposada vídua per tal que entre ells triés marit.

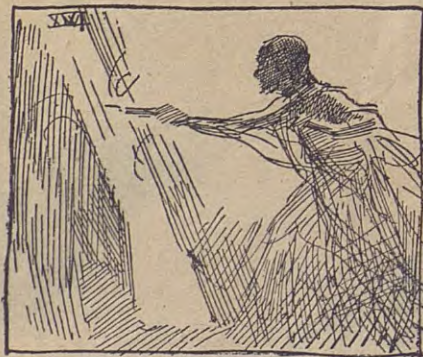
XIII *Becquer*
Amb aquesta excusa, cada dia anaven a visitar Penèlope, i en el palau sense senyor feien uns banquets inacabables a costes de la hisenda d'Ulisses. Penèlope no sabia com treure-se'ls de sobre.

XIV
Un dia que l'havien importunada més que mai, els pregà que esperessin una mica més, que decidiria amb qui volia casar-se, el dia que hagués acabat

XV
una preciosa tela que estava teixint per fer de mortalla del vell Laertes, pare d'Ulisses, que aviat deuria morir.

XVI
Els Pretendents hi accediren i des de llavors Penèlope cada dia teixia i brodava la tela preciosa, però de nit, quan no la veia ningú,

XVII
treia els fils i desteixia tot el que havia fet. Així passà molt temps fent guiar els Pretendents i esperant el seu marit, fins que una serventa infidel

XVIII
revelà als Pretendents l'astúcia de la reina, i la sorprengueren desteixint la tela. Llavors, amb més audàcia que mai, li anunciaren que viurien al palau a costes dels béns d'Ulisses, fins que es decidís a triar marit.

El valent

Jo m'havia cregut que seria una feina fàcil—explicava en Mallarga al seu amic Replega—i ja ho veus, m'ha portat com a conseqüència dos anys de presidi.

Tot ho tenia calculat, tot. Ja saps que quan jo faig un robatori, el faig bé. La casa era solitària i no hi vivien més que el senyor Pastoret, la seva muller i una minyona vella. Res de criat, ni jardiner, ni gos.

A la planta baixa hi havia unes finestres molt fàcils d'obrir que donaven a un saló tot ple d'antiguitats, perquè aquest senyor Pastoret era molt aficionat a les coses velles i corcades. Tapissos de Flandes, déus romans sense braços ni cap, àmfores gregues i en un recó una esplèndida armadura milanesa del segle XVI.

DE COL.LABORACIO

—Mira aquella dona grossa que passa, Rafel. És la minyona que fa un mes la vaig treure de casa.

—Així digues que vas treure la grossa.

En aquesta sala o *hall* hi donaven totes les cambres de la planta baixa i hi havia també la porta principal de sortir al carrer, una escala d'ebenisteria per pujar al pis on dormien els senyors Pastoret, i una porteta que donava a l'escala del celler. Ja tens fet el plànol del camp de batalla on vaig perdre la llibertat per dos anys.

La cosa va anar així: A penes havia entrat, d'un cop de colze vaig fer caure una àmfora; malviatge el romà que va fer-la! De seguida vaig sentir la veu de la senyora al pis de dalt que deia al seu marit:

—Pastoret, sento lladres a baix!

Vaig quedar-me immòbil, sense ni bleixar, esperant que passaria, però com que no vaig sentir res més, vaig continuar caminant de puntetes en cerca de la caixa.

Per pega, al *hall* hi havia un *parquet* de fusta polida i encerada. A penes vaig posar el peu fora de l'alfombra, d'una relliscada vaig anar a parar contra una gran caldera de coure del temps dels Gods que hi havia en un recó i que va caure amb gran ressonància.

De seguit vaig sentir altre cop la veu de la senyora:

—Pastoret, sí que són lladres! Cuita!

Calia prendre una decisió ràpida. Vaig córrer cap a una finestra per fugir, però era impossible. Davant mateix de la casa, el vigilant parlava amb la parella de seguretats.

Llavors va començar el meu joc estratègic. Mentre la senyora Pastoret, des del balcó de dalt cridava els guàrdies, vaig travessar el *hall* i em vaig ficar al despatx del senyor Pastoret. Però no m'hi vaig quedar, no. Només vaig tirar uns quants llibres a terra i vaig obrir la finestra. Així es pensarien que havia fugit per allà...

Llavors vaig sortir corrent a obrir l'escala del celler... també podrien pensar-se que allà m'havia amagat.

De seguida vaig córrer escales amunt, cap al pis. Generalment hom busca els lladres al pis de baix, ¿qui es creurà que s'enfilin amunt? Del pis de dalt no es pot saltar al carrer...

A dalt em vaig deixar veure de la senyora Pastoret que estava completament histèrica. Ara ja sabien que jo era a dalt i per allà em cercarien... Ja tenien tres llocs on cercar, i mentrestant jo podria amagar-me en un altre lloc...

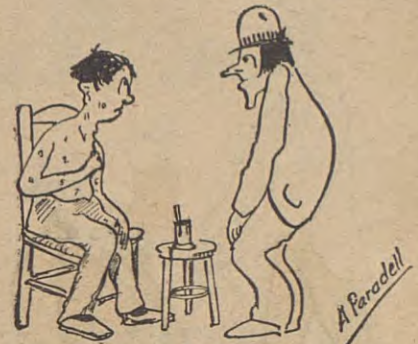
Els guàrdies ja trucaven a la porta, que per sort era tancada. Vaig tornar al *hall*, i amagat darrera una cortina vaig esperar que entressin. Quan la senyora Pastoret els hagué obert la porta, de seguida l'un cuità a cercar-me al celler i l'altre al pis de dalt. Era l'hora de cercar un amagatall definitiu per estar-m'hi mentre registraven la casa i després fugir.

I l'amagatall que vaig triar fou l'armadura milanesa.

Només que, tot el meu plan fracassà i van agafar-me... perquè l'armadura ja estava ocupada.

Dintre d'ella, tremolant com fulla de polln, hi havia el senyor Pastoret!

DE COL.LABORACIO

—I ara! ¿Com és que et pintes aquests números?

—Es que vaig a veure el meu professor de boxa i tinc por de que no sàpiga ajuntar les peces després de la lliçó.

CONSIDERACIO

La senyora Filomena al seu marit es queixà:

—Ets un enze, tots els dies de festa te n'has d'anar

a l'escullera amb la canya, sense que cap distreure't d'altra manera!

Sempre, sempre estàs pescant i saps que el peix no m'agrada!

—Bé, dona—li contestà el marit, amb to d'excusa—

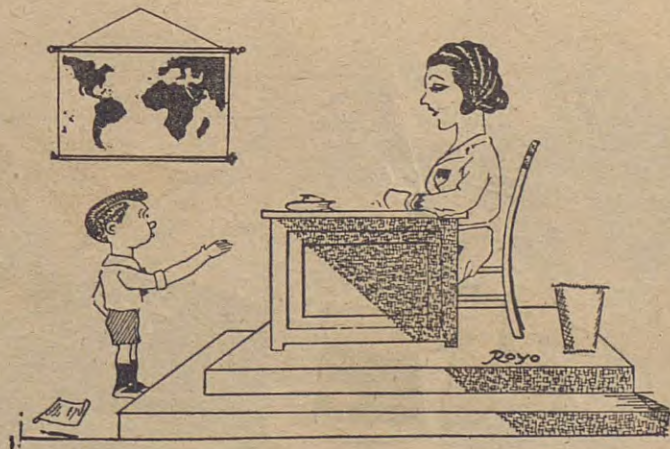
ja deus haver comprovat que, perquè a tu no t'agrada

el peix, quan vaig a pescar, a penes si mai n'agafo.

Veus si sóc considerat!

P. E. P.

DE COL.LABORACIO

—¿Quants anys té el teu avi, Jaumet?

—No ho sé, però deu ésser molt vellet, perquè quan el papà era petit ja el va trobar a casa.

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Pot més la imaginació
que aventures de debò.

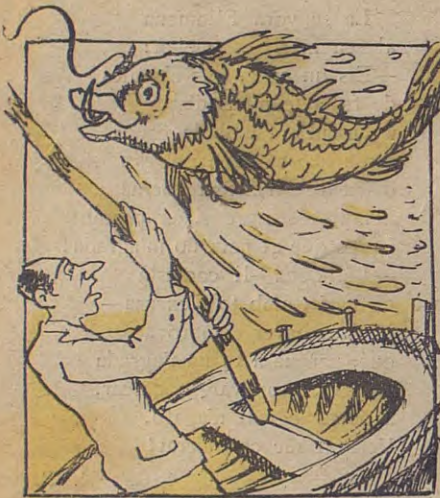
Com que el peix va bastant car
se'l volen anà a pescar.

Han llogat una barqueta
prop de la Barceloneta.

Així que l'ham han calat
un gros llobarro ha picat.

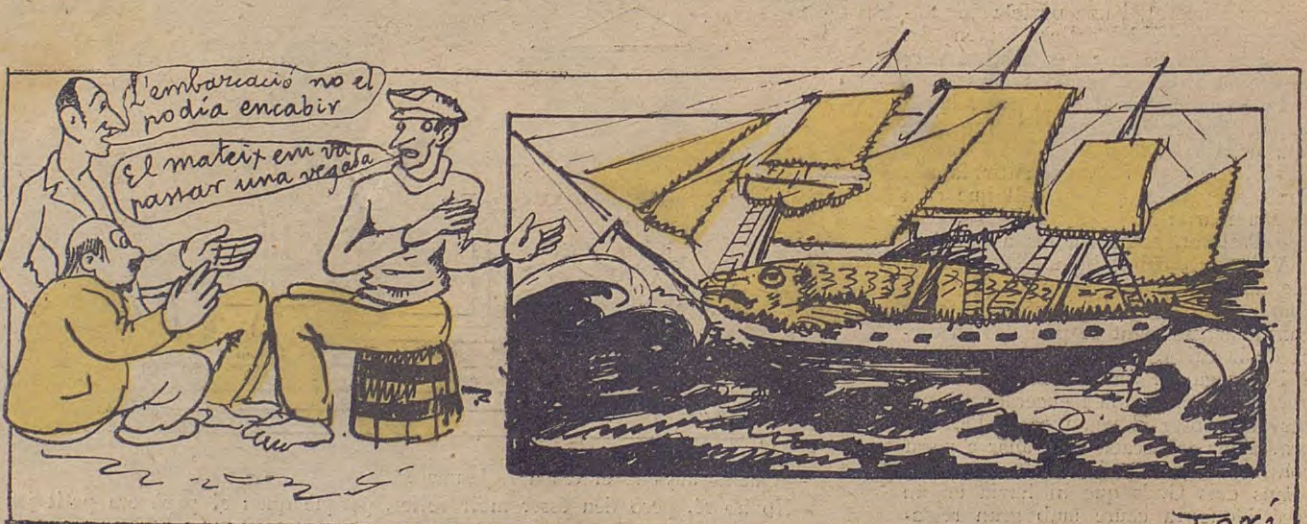
Encar que amb molta fadiga
logra embarcar-lo en Baliga.

Però és tan gran el seu pes
que la barca no pot més.

Nedant, amb força i coratge
arriben sans a la platja.

A un pescador han contat
que un peix el bot ha enfonsat.

—A mi també em va passar.
Massa gros el vaig pescar.

—Fou navegant cap al Plata
a bord d'una gran fragata.